

На другия денъ, когато Иванъ Тънкия спѣше съ неотрезвѣла глава отъ вечерята тя извика Павла.

Разправи му тжгата си и го замоли да отклони Ивана отъ пиянството.

Павелъ я слуша и само клюмна глава.

Той мислѣше: ако тя знае моя планъ — не би ме въкъщи пустнала. И за да прикрие мисълта си, той тихо ѝ отвърна.

— Ако мога, защо не.

— Всичко е въ ржката ти бре Павле. Нали виждашъ всичко. До като ти не идваше въ кръчмата той вино не допираше до устни, а сега? Пъкъ и какъвъ зълъ е станалъ. Порано ржка къмъ мене да вдигне — пази Боже! А сега: на толумъ ме е обърналъ.